

1. Jakob, onderweg met een zegen

Wat een bijzondere dag is dit: twee kinderen, aan het begin van hun leven, mochten de zegen ontvangen van de allerhoogste God, van de Schepper van hemel en aarde. Door het water van de doop werd duidelijk hoezeer God Zich aan hen heeft 'verbonden', in een 'verbond'. God heeft hun trouw beloofd. Als je daarover nadenkt, is dat zó indrukwekkend...

Die verbondenheid van God met de mensen, die begint niet met Julia en Nima. Het is een eeuwenoud verbond, een eeuwenoud pact tussen de hemel en de aarde, waarin deze twee kinderen zijn opgenomen. Jakob is de derde generatie in dat pact, want het is begonnen met zijn opa, Abraham. Je zou ook kunnen zeggen: het begon al met de eerste mensen, Adam en Eva. Maar met Abraham heeft God een nieuw begin gemaakt. We hebben daar net over gezongen, in Psalm 105: 'Het verbond met Abraham, Zijn vriend, bevestigt God van kind tot kind.'

Jakob, hij mag zich verbonden weten met de Schepper van hemel en aarde. Hij heeft een geweldige bemoediging meegekregen, we hebben daar vorige week over nagedacht. In een droom heeft Jakob de hemel open gezien. Hij zag een ladder, met engelen, die langs die ladder op en neer gingen. En hij hoorde de stem van God, uit de hemel, die een belofte gaf, we hoorden die belofte daarnet, aan het begin van de dienst: 'Uw nageslacht zal talrijk zijn als het stof van de aarde en u zult zich uitbreiden naar het westen, het oosten, het noorden en het zuiden. In u en uw nageslacht zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden.' En God zei nog meer: 'En zie, Ik ben met u, en Ik zal u beschermen overal waar u heen zult gaan.' Oftewel: 'Jakob, Ik ga met je mee, je bent niet alleen.'

Maar vervolgens moest Jakob een lange reis maken. En het was niet alleen een lange reis, het was ook een bange reis, want Jakob was op de vlucht. Op de vlucht voor Ezau, zijn tweelingbroer, die woedend op hem was, die wraak wilde nemen, omdat Jakob hem bedrogen had. Ezau was de oudste, maar Jakob had de zegen van de oudste zoon gestolen.

Zijn moeder, Rebekka, had gezegd: 'Jakob, ga maar naar mijn familie toe, in Haran, en zoek dan ook meteen een vrouw. Beter een familielid dan één de vrouwen hier, die zó anders leven dan wij.'

Maar ja, van Berseba naar Haran, dat is bijna 1000 kilometer! En dan moet Jakob moederziel alleen naar een vreemd land, een onbekend gebied, en daar moet hij op zoek naar zijn familie. Hoe moet hij die ooit vinden?! Hij weet dat ze in de buurt van Haran moeten wonen, dat is alles. Ik kan me voorstellen dat Jakob echt de sterren van de hemel gebeden heeft: 'HERE, help me toch, help me toch!'

Maar als hij aankomt, in de buurt van Haran, gaat alles goed! Dat is echt wonderlijk! Meteen de eerste groep herders die hij tegenkomt blijkt Laban te kennen, de oom van Jakob. En als ze nog in gesprek zijn zeggen die mannen opeens: 'Kijk, daar komt de dochter van Laban aan, Rachel!' En als Jakob haar ontmoet, kust hij zijn nichtje en barst in snikken uit. Vers 11: 'Jakob kuste Rachel en begon luid te huilen.'

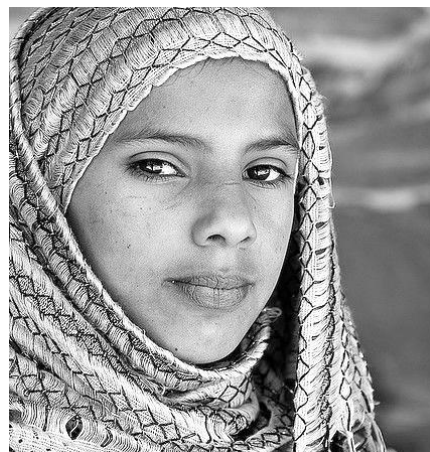
Alle spanning komt er nu uit, van die 1000 kilometer, van de angst en de eenzaamheid, van de zorgen: 'Hoe moet ik ooit mijn familie vinden?' En dan is hier zomaar opeens zijn nichtje. En het is nog een heel mooi meisje ook.

Dit is écht zegen van God. Dit is zó bijzonder... God heeft het gezegd: 'Jakob, Ik ga met je mee!' En hier is dat zó duidelijk! Ja, dan hou je het niet droog...

2. Ondanks alle chaos doet God Zijn werk!

Jakob mag met Rachel mee naar huis, hij leert zijn oom kennen, Laban, de broer van Rebekka. En Jakob wordt verliefd op Rachel. Laban zegt: 'Je mag met haar trouwen, als je eerst zeven jaar voor me werkt.' En Jakob doet het, met plezier, want hij houdt van Rachel. Maar hij moet wel geduld oefenen. Deze tijd hier, bij Laban, is een leerschool voor Jakob. En het is geen gemakkelijke leerschool. Want wat gebeurt er? Jakob wordt bedrogen. Hij, de bedrieger, wordt nu zelf bedrogen, en ook hier gaat het om het eerstgeboorterecht. Jakob trouwt met Rachel, maar na de huwelijksnacht kijkt hij nog eens goed. 'Wat krijgen we nou! Dit is

Rachel niet! Dit is Lea!' Haar oudere zus! Jakob is woedend. Maar Laban blijft heel rustig en zegt: 'Tja, zo doen we dat hier: de oudste trouwt als eerste. Maar je mag ook wel met Rachel trouwen (zo gaat dat in die tijd), dat mag ook meteen, maar dan

moet je daarna nog zeven jaar voor me werken.' Jakob wordt keihard geconfronteerd met zijn eigen fouten. En zijn geduld wordt nog meer op de proef gesteld. Vervolgens breekt er een tijd aan die gekenmerkt wordt door jaloezie, door gedoe in de familie. En vooral veel verdriet. Lea voelt heel goed dat ze voor Jakob eigenlijk niet meetelt. Maar ze krijgt

wel veel kinderen. En Rachel, dieorst het verdriet van de kinderloosheid, dat enorme, enorme verdriet, dat altijd onderschat wordt, ook nu, ook in onze tijd. Als mensen zómaar aannemen dat dat je keuze is, dat je geen kinderen wilt, of nog geen kinderen wilt. Kinderloosheid, dat is het stille lijden, het verdriet dat elke keer weer als een pijnscheut door je heen gaat als je een ander ziet die zwanger is, of met een baby loopt. Terwijl je het écht die ander van harte gunt.

Rachel schuift haar slavin naar voren, Bilha. Ze zegt: 'Jakob, slaap maar met haar, als zij dan een kind van je krijgt, dan geldt dat kind voor de wet als een kind van mij.' Zo gaat dat, en Lea, op haar beurt, doet dat óók, met haar slavin Zilpa. En dan, tenslotte, krijgt ook Rachel een zoon, Jozef. Twaalf kinderen worden er geboren, uit vier moeders: elf jongens en één meisje. Maar wat een periode, vol verdriet, vol ellende, vol giftige verhoudingen... Jakob zegt tegen zijn oom, Laban, die dus ook zijn schoonvader is: 'Laat me nu wegtrekken, met mijn vrouwen en kinderen, ik wil graag naar mijn land.' Jakob smakt naar een nieuw begin, na al die moeilijke jaren.

Maar dan zegt Laban iets heel opmerkelijks. Hij zegt, in vers 27 van Genesis 30: 'Laat mij toch genade vinden in jouw ogen; ik heb waargenomen dat de HERE mij omwille van jou gezegend heeft.' Jakob heeft een héél moeilijke periode achter de rug. Hij heeft als het ware in ballingschap geleefd. Hij heeft geduld moeten oefenen, hij is bedrogen, geconfronteerd met zijn eigen fouten, hij heeft ál dat gedoe en verdriet in de familie meegemaakt. En wat zegt Laban? 'Jakob, jouw aanwezigheid heeft zegen verspreid! Door jou heen heeft God mij gezegend.' Vind je dat niet een heel onverwachte uitspraak? Verrassend ook? Laban is heel overtuigd en hij zegt het duidelijk: 'Blijf alsjeblieft voor me werken! Want ik merk dat God mij zegent, via jou.'

En als je wat verder leest in de Bijbel, dan kom je er achter dat er hier nog méér gebeurd is, hier, in deze jaren. Want die elf zonen die geboren zijn worden later elf stamvaders. Hierna zal Rachel nog een zoon krijgen: de twaalfde stamvader, Benjamin. Maar hier, in die rommelige, chaotische jaren bij Laban, gebeuren er dus twee dingen: (1) Jakob verspreidt zegen, zonder dat hij er erg in heeft, en (2) God werkt aan Zijn plan, Zijn reddingsplan voor de wereld: Hij laat elf stamvaders geboren worden. Hij bouwt aan Zijn volk Israël.

En hier moet je dus even goed opletten: er kunnen tijden zijn die in onze ogen alleen maar een mislukking lijken: ingewikkeld, moeilijk, chaotisch. Maar God kan óók in zulke tijden door mensen heen werken, zegen verspreiden, Zijn plan uitvoeren. Dat is het wonder van Gods macht en van Zijn genade. Dat is het wonder van Gods verbond met ons, Zijn verbondenheid met ons leven.

3. Ook door Israël werkt God heen, wat er ook gebeurt

En dat verbond, dat heeft Hij allereerst opgericht met Abraham en met het volk Israël. Jakob krijgt later in het boek Genesis van God een nieuwe naam: Israël. Hij is de stamvader van dat volk. Israël

gaat op pad met de zegen van God: Ik ga met jullie mee, en het land, Kanaän, heb Ik aan jullie gegeven, als een 'eeuwig bezit' (Genesis 17: 8).

Dan gaat het verder en de Bijbel vertelt het verhaal van Israël. Dat is bepaald geen succesverhaal. Israël is geen held, het is eerder een anti-held. Voortdurend gaat het mis en drijft het volk Israël bij God vandaan. En toch... tóch bouwt God verder aan Zijn reddingsplan via dat volk. En door dat volk heen geeft God Zijn zegen aan alle volken. Want uit Israël wordt de Messias geboren, Jezus Christus. En dankzij Hem, alléén dankzij Hem, is er redding, en leven, eeuwig leven, voor miljoenen, miljoenen, en nog eens miljoenen mensen uit alle volken. Dat geldt óók voor ons. En daarom zijn wij blijvend verbonden met dat volk Israël, want met dat volk is God begonnen. En vanuit dat volk heeft God heeft God Zijn zegen laten vloeien naar de héle wereld.

En als God een verbond sluit, dan is dat niet een tijdelijk verbond. Dan zegt Hij niet: 'Oké, volk van Israël, jullie hebben je taak volbracht, jullie hebben de Messias voortgebracht, nu laat Ik jullie vallen. Ik ben klaar met jullie.' Denk je dat God óóit zoiets zou zeggen? Dat past op geen enkele manier bij Hem!

Integendeel, Hij laat nooit los wat Zijn hand begon. En daarom is Hij verder gegaan, óók met Israël. Het volk is er nog steeds, en God bracht het terug, in 1948, naar het eigen land, dat 'eeuwig bezit' (Genesis 17). En ook al kun je duizend vragen hebben bij de Israëlische regering en bij de Israëlische politiek, en noem het allemaal maar op, dat neemt die verbondenheid niet weg. God Zelf noemt Zich de God van Israël, en Jezus is niet voor niets de Zoon van David en de Koning der Joden. Als je de gemeente van Christus wilt lospellen van Israël, dan pel je de gemeente ook los van de Gód van Israël.

Al kun je duizend vragen hebben, ook bij de politieke situatie in Israël, en al lijkt het nog zo chaotisch allemaal, God gaat door! Hij werkt verder aan Zijn plan, en Hij geeft zegen, óók door Israël heen.

4. Verbonden met de HERE zal je licht stralen

Die verbondenheid van God met mensen, dat is een wonderlijk iets, je kunt daar vaak met je verstand niet bij. Jullie hebben net een kind laten dopen. En we hebben de zegen uitgezongen over jullie als twee gezinnen. God heeft Zich aan jullie verbonden! Maar wat zul je onderweg allemaal tegenkomen? Net als Jakob zul je vaak eindeloos geduld moeten hebben, ook in de opvoeding van je kind. Je zult met je eigen fouten geconfronteerd worden. Er kunnen zomaar allerlei toestanden zijn in je gezin.

En het geldt voor ons allemaal: het leven is vaak zó complex. Er gebeuren mooie dingen, maar er is ook zoveel verdriet. Soms boek je een triomf, soms lijdt je een nederlaag. En toch, tóch laat God niet los wat Zijn hand begon, want Zijn verbond met ons is niet afhankelijk van óns, nee, het is afhankelijk van Hemzélf. Al die keren dat wij het verbond hebben geschonden, al die tekortkomingen, al die zonden, die heeft Hij Zélf op Zich genomen, in de Persoon van Jezus Christus, en Hij is er Zélf aan ten onder gegaan. Hij nam ál onze schuld mee, de dood in, en Hij stond op in een nieuw leven, schoon, en heilig, en rein.

Dat is de bemoediging van de doop: ook al is het leven vaak chaotisch, en gaat het zó anders dan je wilt, twijfel nóóit aan God, en aan Zijn trouw. Blijf je vastklemmen aan Hem, en aan Zijn verbond! Dan zál Hij het laten zien, dat Hij door je heen wil blijven werken, en dat Hij ook door jóú heen Zijn zegen zal blijven verspreiden. Dat is een geweldige belofte: voor de kinderen die vandaag gedoopt zijn, voor jullie als doopouders, en voor ons allemaal! Als je al gedoopt bent, mag je hierop terugvallen. En als je nog niet gedoopt bent, mag je daarnaar toeleven, dat God het óók aan jou laat zien: 'Mijn kind, Ik verbindt Mijn naam aan jou leven. De naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest is voorgoed vastgeklonken aan jouw bestaan.'

Geef het je kinderen mee, van jongaf aan: 'God Zelf wil jou gebruiken om de wereld een stukje mooier te maken, om zegen te verspreiden. Bid maar om de Heilige Geest, dat die in je woont en door je heen werkt.'

En dan kan er zomaar een moment komen, in het leven van je kind, in het leven van ieder van ons, dat je terugkijkt, en dat je er

iéts van mag zien, van de zegen die God door jou heen heeft verspreid. Of dat iemand anders het je laat zien, net als Laban bij Jakob.

Deze week kreeg ik het verhaal aangereikt van Nicholas Winton. Hij kwam uit een Joods gezin, dat tot geloof was gekomen in Jezus. In 1938, vlak voor de oorlog, reisde hij naar Praag, om daar een vriend te helpen die zich inzette voor Joodse vluchtelingen. Die werden toen al bedreigd door de nazi's. En wat deed Nicholas Winton? Hij zette een organisatie op, die Joodse kinderen probeerde naar Engeland over te brengen. Engeland liet de kinderen toe op twee voorwaarden: er moest een verblijfplaats voor hen zijn, en voor elk Joods kind moest aan de Britse regering een borg worden betaald van 50 pond.

Het grootste obstakel was Nederland, want de kinderen moesten door Nederland reizen, en Nederland wilde absoluut geen Joodse vluchtelingen toelaten. Vreselijk beschamend... Maar toch, het lukte omdat Engeland garant stond. Winton plaatste advertenties in Britse kranten om gezinnen te werven die kinderen wilden opvangen. En hij vroeg ook om geld, om die borg te kunnen betalen. Uiteindelijk lukte het hem om 669 kinderen te redden. Veel van hun ouders zijn in de concentratiekampen omgekomen. Na de oorlog trouwde Nicholas Winton met een Deense vrouw. Hij werkte in het bedrijfsleven en bijna niemand wist meer wat hij had gedaan. Tot zijn vrouw op een dag een boek vond, op zolder, met allemaal foto's en gegevens van die Joodse kinderen. Door dat boek ontdekte zij wat haar man had gedaan. Zonder dat haar man het wist nam ze contact op met de BBC. En zij en haar man werden uitgenodigd in een talkshow, in 1988, gewoon, om in het publiek te zitten.

Tijdens de uitzending begon de presentatrice opeens te vertellen over dat boek. En ze noemde de naam van één van die kinderen, Vera Diamont. Ze zei: 'Vera Diamont is vanavond hier, daar zit ze. Hallo Vera! En de man die jou gered heeft, Vera, Nicholas Winton, die zit naast je.'

Ze keken elkaar aan, stomverbaasd, en Vera gaf Nicholas Winton een knuffel, ze waren allebei heel erg geëmotioneerd. Toen zei de presentatrice: 'Is hier nóg iemand in de zaal die door Nicholas Winton is gered?' En wat gebeurde er? De hele zaal stond op! Al die mensen, veertigers, vijftigers, allemaal gered door Winton. Nicholas Winton mocht het zien: de zegen die God door hem heen had verspreid. Jij en ik? Misschien mogen wij er ook wel wat van zien, wat God door ons heen wil doen. Misschien ook niet, misschien zullen we er hier op aarde nooit iets van zien. Dan zal het boven duidelijk worden. Maar hoe het ook is, al heb je maar voor één persoon ooit iets betekend, voor God is het kostbaar. Verbonden met Hem zal je licht stralen. Verbonden met Hem zul je een bron zijn van levend water voor je omgeving. Verbonden met Hem zul je tot zegen zijn, veel meer dan je zelf voor mogelijk houdt.

Amen.